

Оповідання (збірник)

Автор:

Марко Вовчок

Оповідання (збірник)

Марко Вовчок

«Пані наша була не перволіток та й не яка стара; а з себе була висока, огрядна, говірки скорої, гучної. Вбиралася шпетненько – шнурочок до шнурочка, гапличок до гапличка. Ходить, було, як намальована...»

Марко Вовчок

Оповідання (збірник)

Ледащиця

I

Пані наша була не перволіток та й не яка стара; а з себе була висока, огрядна, говірки скорої, гучної. Вбиралася шпетненько – шнурочок до шнурочка, гапличок до гапличка. Ходить, було, як намальована.

I в кімнатах у нас було гарно: вичищено, вилощено, покрашено, – і крісечко, і столичок, усе як слід, по-панськіи. Було, пані кам'яних цяцьок понаставляє, чарочок, мисочок з зеленого, з червоного скла. Був у неї і собака з міді кований, і зайчик череп'яний, мережані ушка. Все те ні до чого, а вкупі воно блищить і на

очі наvertsється, і рябіє – аж б'є. А найдорожча штука-висів у неї на стіні пан мальований, чорнявий, як жук, а хмурий, як ніч, з золотими персями на руці, – її батько покійний, князь вельможний. Хто, було, не прийде до пані з гостей, кожному пані оповістить: «Се мій татонько покійничок!»

Знала вона, як з ким поводитись, як заговорити, як глянути, зітхнути. Прийде якнй-небудь бідолах, то вона йому гучно говорить: «Це мій батько – князь!» Другому, пихатому, багачеві, зітхаючи: «Ото, як мій батенько живий був, – ось із його малювання, – не знала я біди!» А третьому, щирому й молодому хлоп'яті: «Що, – каже, – те світове – і вельможність, і багатство? От був мій панотець – князь, великого чину дійшов...»

Отже, то с'як, то так, а кожному розкаже, що вона князька дочка. А про те не згадувала, як жукуватий князь прогайнував усю батьківщину, зоставив їй тільки будинок невеличкий у місті з садочком і двором, бо то була її материзна – того вже не зміг прогайнувати.

Чотири кімнаточки було кругленьких в тім будинкові: створчаті вікна, рундучок з піддашшям. За будинком садочок густий, старий вже. Зелений двір травною високою поріс; од воріт дві стежечки по йому бігло узеньких: до будинку одна, друга до хати. Серед двору гілляста яблуня стояла.

Половину будинку пані оддавала якимсь паничам під найми; ще й столувала їх, – з того й жила, небога. А чоловік її десь далеко служив; ми його й не бачили. Та й пані було байдуже.

Паничі скучати їй не давали: щодня, щовечора з нею бавились, то в карти грали, то пісеньок співали...

Не гадки нашій пані по такому життю...

II

Мене їй подаровано. Я родом із Глущихи; була колись Іваньковських панів... Жила я в батька-матері, – боже мій милий! Тепер спогадаю, як-то жилось тоді мені! Оженився наш пан, і взяли мене на вслугу до молоді пані. А вона, ся вже моя пані, у пригоді якось їй ставала. Гостює, було, місяць або й більше, догоджає

ій. От як стала вона жалкуватись:

- Що мені робити? Нема слуги! Чи не дасте ви мені яку з ваших?

- Чому ні? Беріть собі, котру схочете.

То вона і взяла мене, і завезла з собою од роду мого, од родини. Без мене і батько і мати померли; без мене рід увесь перевівся. Зосталась я сама одна у світі.

Жила я в панії років з п'ять. Спершу я сама була в неї, а далі, як уже столовників завелось багато, пані взяла свою кріпосну молодицю з дочкою. Доти пані їх держала у якихсь приятелів своїх, бо в неї, окрім сього двору, не було ні садиби, ані кроку землі своєї: усе спродане, – тільки оцю молодицю з дочкою до вслуги їй придано. Князь то так, панотець її вельможний, похазяйнував. Далеко десь були вони завдаті, і довго пані виважала, поки зважилась їх до себе забрать. А вони ще якось були з вільного роду, козаки, чи що: якось-то ними князь той жукуватий неправдою завладав, то й опасувалась небога держати їх у місті, щоб не збаламутились за вільність Проти неї, зайшовши у ради, в совіти з городянами.

Молодиця звалася Чайчиха Горпина, дочка – Настя. Не великомовна була та Чайчиха, не привітна: якась хмара повила її навіки. Чи пані свариться, чи б'є (бо хоч пані і не зла була, а все часом попоб'є), чи сам спідницю дарує або хустку – Чайчиха прийме усе мовчки й одійде. Роботяща, покірна людина здається з неї, поки не глянеш на ті брови здвигнуті, чорні, на ті очі ямкуваті, огнем блискотючі.

Якось було мені смутненько. От я й плачу собі, сидячи на лавці. Звісно, чоловік і в щасті, то часом смуток обіймає – не то що нам. Воно кажуть: привикнеш!.. Ні!.. Втомишся терплячи, то й здається тобі, що все тобі байдуже, – та разом прокинеться лихо. Часом одно слово... А що ви думаєте? Часом бійку забудеш у годину, а якесь там слово гірkee вразить тебе до самого серця, – місяці, роки пам'ятатимеш...

Сумно мені було, і перемовити щире слово жадалось. А Чайчиха коло печі пореється.

- Горпино! – кажу. – Ось я журюся, я плачу, а ви все однакові. Так вам, мабуть, бог дав!.. Певно, що й ви лихо знаєте?

Вона скинула на мене чорними очима, немов питала, яка в мене думка, та й одказала:

- Чому ні?

- Господи! - кажу знов. - Як я колись молодого віку жила в батька, в матері!

- А я, - каже, - вік ізвікувала, усе тягаючись по чужих дворах.

Та й змовкли ми.

- Ви сиротою zostалися змалку, Горпино? - знов питаю.

- Ні, мене взято з сім'ї маленькою. Батька й матір ледве зазнаю. І вони чи пізнали б, упослі мене побачивши!.. Та не бачили - вмерли.

- А чоловік ваш, небіжчик, звідки був родом?

- З того села, де я жила з панамі, з Горієвки. Дворак був.

- І довгенько ви жили з ним?

- Півроку.

- Господи! І не нажилися! Що ж то йому за лихо сталося?

- Сп'янчивсь і вмер.

По сім слові вийшла з хати, і вже ніколи я до тієї речі з нею не верталась.

III

Було надвечір одробимось, пані куди в гостину піде, - сидимо коло воріт. То з тим перемовимо, то з другим, - питаємо, привітаємо, а Чайчиха мовчки сидить.

Настя щебече з сусідчиною дівчиною. Жила проти нас міщаночка. Сирітка була, Кривошиєнкова звалася. Така славна дівчина була! Очі в неї були ясні, коси довгі, великі, чорнорусі, а личко – як яблучко. Було, як не побачиш, весела собі, щебетлива, і голосочок був у неї – наче струмочок прудко біжучий. Дуже вони з Настею любилися: як сестри рідні – все, було, вкупці. Діла небагато в Насті: ще тоді вона тільки з дітей виходила; от собі й щебечуть щебетушечки. А Горпина все сама, все мовчить.

– Горпино! – кажу, – чому ви хоч з дочкою своєю не поговорите? Веселіш вам було б...

– Яка ще з нею мова? Вона ще дурна, нехай перше розуму дійде.

– А на мене, – говорю, – то я б із малою дитиною розмовляла. Нехай мені спочує абихто! Свої думки-гадки повимовляю, поплачу...

– А дитина то п'ятому, десятому оповіщатиме, яке ваше горе... На те воно молоде в бога!

– Що ж! – кажу;– добрий чоловік пожалкує!..

На те мені Чайчиха нічого не відказала.

А дівчина в неї була хороша, як квітка. І така вона була якась палка, чующа... Вже, було, як зажуриться чим, то аж занедужає; як же весела – що то за жарти, що в неї за пісні, за вигадки!.. Шамка, легка, станом струнка, волосом чорнява, а що вже очі! Там були такі, що й без мови говорять. От інше то поплаче собі тихенько, зітхне, та й годі; а весело – всміхнеться. Ні, воно було у горі, то сльози виплаче, у радощах – сміх висміє. Що спочує, то з самої душі, з самого серця, щирого, киплячого... От і росла вона, і виростала.

IV

А Чайчиха щодалі, усе вона хмурніша – от мов хмара чорна. І замічати я стала, що вона почала кудись ходити. Увечері пізно якісь до неї люди приходять, і довго вона з ними говорить. Я собі мовчу, в неї не питаю. Коли одного дня – бачу, іде у двір чи москаль, чи хто його зна, – з червоним коміром, такий пикатий, усатий, і

питає, чи дома пані. От я кажу: «дома», а сама – зирк: Горпина стоїть на хатньому порозі біла як хустка і проводить того москаля очима. Я аж злякалась. До неї: «Що вам, Горпино?» Вона тільки мені рукою махнула.

Оддав той москаль бумагу якусь панії. Вона ж, як прочитала, розгнівалась, стривожилась. Написала щось і дала тому москалеві. Він поніс. Незабаром прийшов якийсь пан-черевань, і стали вони удвох із панією радитись. Пані так і сипле словами, і хусточкою очі обітре, і руками сплесне. Дала йому гроші. А він усе слухав, брови піднімаючи та по крісличку нігтями стукаючи. Гроші взяв і, сховавши в кишеню: «Не бійтесь, – каже, – нічого не бійтесь!» Пані йому дякує, до воріт проводить і там дякує. Приходжу я та й розказую Горпині.

– Що се таке?

А вона тільки зуби зціпила та простогнала ніби: «Знала я, знала!»

Я нічого не розумію. А тут приходять якісь судовії два панки.

Веліли Горпині стати перед себе, а самі сіли.

Один табаки понюхав, другий хусточкою обтерся, та й питають.

– Ти, молодице, вільності шукаєш?

А вона:

– Я.

– Попадешся у біду, дурна! Лучче служи своїй панії та роби.

Вона мовчить.

– Чуєш? Розумієш?.. Гляди ж, шануйся! Не зводь напасті на себе! Почуємо іще – негарно буде!

Та й пішли.

Хочу я їй слово сказати... та гляну на неї – не вимовлю. Сіла вона та голову на руку схилила. Не плаче, не тужить – як замерла!

I Настя тут стоїть; задумалась і на лиці міниться.

V

Господи, як вже сварилась пані на Горпину! І на очі її не пускала тижнів ізо два. А Настя мені якось і каже:

– Так от чого матуся така думна ходила!.. Ось чим журилась! Отож вона мені, маленькій, було, розказує про наших батьків вільних, та й сама волі забажала! Веселіша вона тоді була, – каже, а сама задумалася, зажурилася, – не така, як тепер... Розказує, було, мені прядучи казки, як наші батьки вільними козаками по Дніпру жили, і пісень гарних про ту старовину співала.

А я їй говорю:

– То чого ж се ти й собі, Настусю, усе думаєш?

– Та все мені, – каже, – давня воля сниться, чогось мені невpokійно: усе чогось дожидаю, сама не знаю чого... І думки мої мішаються, і сон мене не бере; а засну – все сниться, що на волі!..

VI

А Настя вже шістнадцятий рочок починає. Пані гаптувати її учить, шити: розумна, жвава вона, швидко й навчилась – на свою голову: пані зраділа та чужу роботу почала брати. Було, кому треба, вона погодиться: «Маю тут сусідку-молодицю; вона гарно шие», та й дасть Насті пошити. І добрі гроші вона брала, й багато роботи їй давали. Настя сиди та ший. А воно таке молоде, юна ще така, а в неї ще серце од кожного слова кипить, в неї ще думки рояться веселі дівочі, ще б молоденькій порозкошувати, по зелених садках тихими вечорами, красними зорями побігати, любих речей, проти місяця стоя, послухати. Ну, що ж робить! Інша, кажу, поплакала б та й сумирилась. Настя не така вдалася. Скільки вона сліз вилила, боже мій, світе мій! Станула як віск. Ясні очі веселі стемніли, і стала

вона похмура, як її мати.

VII

Якось пані пішла в гостину і нікого з столовників дома не було. Ми з Чайчихою, упоравшись у хаті, пішли до Насті. А Настя шила у паниному покої. Увійшли, а дівчина, затулившись руками, ридає-ридає! аж задихається.

- Що тобі, Насте? - питаю.

А Чайчиха тільки глянула на дочку, нічого не сказала й сіла.

- Що тобі?

Настя мені в вікно показує, на улицю киває.

- Що там, голубко?

- Там люди! - покрикнула. - Живуть, ходять собі, на божий світ дивляться, а я отут над чужою роботою пропадаю.

- О, пташко! - я вмовляти. - Хіба в їх горя немає, в тих людей!

- То що - горе? Я горя не боюся... Мені гірш: я не знаю ні горя, ні радощів; я мов камінь тут каменію!

Гляну на Горпину, а вона сидить, слухає, наче їй ся пісня відома, - і головою не поведе.

Зітхнула Настя важко, обтерла сльози дрібні та й каже:

- Сядьте ближченько, мамо! Погомоніть, тіточко, розговоріть мене.

Що тут мені їй говорити!

- Ти, Насте, не журися, не плач... А вона, не вважаючи, не слухаючи, як кинеться до матері, як ухопить її за руки:

- Мамо, мамо! Скажіть мені словечко, скажіть! Моя душа переболіла... мое серце схне!

- А що я тобі казатиму, дочко? - заговорила Чайчиха похмуро. - Поради нема! Коли тут хтось - шам, шам!

- Пані, - кажу, - пані!

А вона в двері.

VIII

- От, - крикне пані, - який собор! Аби я з двора, то й не питай роботи!

Бере сорочку в Насті, дивиться:

- Та ти й не шила, мабуть, нічого, га?

- У мене голова болить, - одказує Настя понуро.

- А гав ловити, то в тебе й не болить тоді голова?.. Ледащице! У матір удалася! Може, й тобі на волю заманулось? Ось я вам дам волю!..

А сама на порозі стоїть, не дає й нам з Чайчихою пройти.

- Я її годую, я зодягаю, я її на світі держу, а воно, ледащо, мені робити не хоче!

- Може, собі роблю? - каже Настя, да так-то вже гірко каже тії слова. - Може, собі заробила що?

- Ти мені смієш так одвітувати? Я ще тебе не вчила! - та й стала її бити.

– Бийте, бийте, – покрикнула Настя, – та й за се кажіть дякувати!

– Мовчи ж! Мовчи! А то буде на ввесь вік тобі лиха!

– Нехай буде!

Гляну я – пані у гніву, розгорілась. Гляну на дівчину – бліда, грізна, сама розпач гіркая! Гляну на Чайчиху – хмара хмарою!

Та, на наше щастя, столовники надійшли. Пані випхала тоді Настю за двері.

– От життя мое! – жалкується. – Яке ледащо, та й те грубить мені. А за що? Що не школено по-хазяйській, не бито, як у інших. О, мій татонько! – зиркав на мальованого князя, а в самої очі такі зробились, як у його, в самої така морщина між бровами. – Чи думав ти, чи гадав, що твоя доня – княжна – мусить із тою негіддю поганитись, клопотатись!

А столовники їй:

– Та годі вам клопотатись! Чи стоїть того ледащо, щоб ви себе турбували? Нумо вечеряти!..

Життя наше, життя! Молодого віку робиш-робиш, а сам в убожестві, в ганибі, – і такеньки старість нахопиться... По чім вас, молоді літа, згадувати?..

ІХ

І вже в нас у хаті ні мови, ні говірки. Чутно з покоїв, як там сміються, говорять, жартують голосно.

Пані, було, на картах столовникам долю вгадує або що розказує, іноді співає, – і все про якогось друга милого співає: «Чому друг не любить, забуває, чому не буває...» Себто свого пана згадує, чи що...

А в нас тихо. У печі палає. Я в кутку, Настя у другому, понура. Чайчиха коло печі, як хмара, хибається, робить.

Убіжить, було, сусідочка-дівчина до Насті:

– Настусю, йди-бо до нас! Поговоримо... Чого така смутна? Коли вже тебе пані не пускає, то ти тим не журись; а ось як годинонька вільна, то собі й погуляй, надолужи, що втерляла!

– Не надолужу, сестрице, не надолужу! – скаже гірко так, аж та, весела щебетушечка, голівку схилить, зітхне і змовкне.

Коли її так уже почалося: як вечір, то й нема Насті. І так було не два, не три вечори.

Одного вечора ми й спати полягали – її нема. Удень її не бачили: робила при панії, а ввечері знов зникла. Не лягла Чайчиха, сидить і дожидає дочки. І я собі не сплю: сумно мені такеньки, мати божа!

І от іде вона вже вночі, вже зорі поперед нею мерхнуть. Іде вона, а мати стріча й питає:

– Де була, дочко?

А голос у самої, як струна перебита...

– Не питай мене, моя мати! Не питай! – одкаже їй Настя. І задзвеніли слова її по хаті, як плач...

І почне Чайчиха:

– Що се ти робиш, дочко? Що ти собі задумала? Чи не на мою голову безталанну?

А дочка лягла; лежить – німа, мов убита.

– Де ти була? Де ти була, дочко? Ні просьби, ні грозьби не чує – німа.

Х

На другий день увечері Чайчиха біля воріт зажидає. Вибігла дочка, вона її за руку:

– Куди йдеш? Вернись!

Завернула, привела до хати, і цілісінький вечір просиділа Настя у кутку, руки схрестивши, дивлячись у землю, слова не промовивши.

І вже так пішлося: аби мати не догледіла – дочка втече. Як вже не просили, як не благали – нічого не сказала. Ми й слідком за нею слідували, – іде вона, оглядається, а загледівши, що її доганяють, побіжить, як полетить на крилах: не дожене і молоде, не то що підбита мати або й я. Ані сліз, ані слів не чує, не вважає.

Як-то сумно було в нас у хаті! Як-то тихо, глухо!.. По тижнях слівця, було, не промовимо любого. Я було й хочу озватись до матері або до дочки, – не зважуся, хіба тільки подивлюсь на їх.

Одного вечора сидимо ми з Чайчихою в хаті. Пани вже спать полягали, усе тихо. Насті нема. Довгенько сиділи ми. Тільки й чути, як вітер у садку зіллям колисає та соловейко свище-щебече.

Коли знеобачка Настин регіт почувся. Аж ми іздригнулись. Я злякалась... А Настя розчахнула двері з гуком, стала на порозі й сміється. В хаті каганець ледве-ледве світив. Стоїть вона така червона, очі горять! Стоїть і сміється. Мати проти неї стала, дивиться. І от Настя почала... та так весело, що мені сумно-сумно:

– Матусенько моя! Мабуть, ви мене дожидали? Ось дочка прийшла... Чого дивитесь, мамо? Хіба мене не пізнали? Се я... Мені весело...

Та ступила й захиталась... Боже мій! Світе мін! Се ж вона п'яна!

Хитаючись, прийшла до столу й сіла.

– Ну, моя матінко! Ізнайшла вже я чоловіка, що мене визволить... Напевно вам говорю, що визволить... Будемо вільні, станемо жити, на самих себе робити, будемо за його богу молитись... Хоч він тепереньки й зневажає мене і од людей

мене не криє... та нехай! Я йому, матінко, дякую, я йому, матінко, низенько кланяюсь у самі ноги... Він бумагу мені напише... Пані не має права жодного на нас! У неї землі, мовляв, немає... Ми ж, моя матінко, козачого роду... Як-то нам застряти у неволі вічній... Ні, він нас визволить... І її визволить (на мене вже). Весело мені, як-то вже весело, мати моя рідна!.. А засмучуся – він грошей мені дасть... я горілки куплю... і зорі ясні в голові в мене світять!..

І так-то вона говорить і сміється, а Чайчиха тільки слухає, не зводячи з дочки очей похмурих...

Заснула Настя, на стіл схилившись... І каганець ізгас... Темна їх ніч покрила.

XI

І з того часу щовечір вона було й п'яна; а вирве вдень годинку, то і вдень уп'ється. Постерегла й пані: гнівалась велико, соромила її і матір: «Ти – мати: чому не впиняєш?»

Замикали Настю – вона, було, таки втече; чи дверима, чи вікнами, а втече. Лає пані, б'є, а вона було:

– Нехай, нехай! Уп'юся – все забуду, весело буде!

Чого вже пані не робила! Було як ще твереза Настя, то пані умисне її перед столовниками соромить: «От дівка, от золото, от ледащиця!»

А Настя ніби й не чує. Сміються вони, і вона ще всміхнеться. Втомилася вже й пані сердившись: «Хоч удень же роби мені добре, ледащо! Нехай тобі всячина!»

Замикає, було, удень її, стереже, а ввечері тільки пустила, – вона й зникне до ночі.

XII

Найшлася в Насті дитинка... таке-то малесеньке, сухесеньке, слабеньке!

Як забачила його Настя: «Дитино моя! Лихо мое!» – застогнала і, затулившись руками, заплаче. А давно вже вона не плакала... Я боюся, що Чайчиха, думаю, вже на дочку не дивиться, то й дитину не привітить, та підношу до неї тихенько.

– Бог... – кажу, – дитинку нам бог дав!

Вона взяла дитинку на руки й дивиться пильно й журливо, і понуро... Дивиться, дивиться, поки аж сльози в неї покотилися. «Горе, – каже, – горе да горе...».

Я й собі кажу: «Горе!» плачучи. Отак ми народженця привітали – сумом та плачем!

І росло ж воно трудно та болезно: усе нездужає, та нездужає, та квилить. А Настя стала більш іще пити. Як п'яна, то, було, ще заговорить до мене і дитину попестить, пожалує: «Дитино моя! Чому твій тато не прийде одвідати?.. Шкода його дождати: не прийде! Що йому? Він і не спитає ніколи... А ти мене, янголятко, не клени». Отакі, було, слова промовляє, а сама до дитини всміхається і ладки їй б'є. Б'є ладки, – сумно було дивитись: дитина мов неживенька, а вона з нею грається... Як же твереза, то зроду не підійде до дитини, не гляне – біжить геть. Ми вже ту безталанночку молочком напували.

Одного разу, як не пустили Насті два дні, чи що, господи! Билась вона, кричала, наче її гарячим залізом пекли: «Ой, пустіть мене, пустіть! Або з мене голову здійміть! Змилюйтеся! Мучите мене нащо й про що? Я п'яниця вічна... Помилуйте мене, пустіть! Уп'юся я, своє лихо засиплю... А в тверезої – лихо обік мене сидить, лихо мені в вічі дивиться!»

А пані все не велить пускати та жалкується столовникам: «Які сі люди п'яниці! Мабуть, вони вже іншу істоію мають, не таку, як у нас... Гляньте – молодесенька, а вже впивається! Ледащиця, та й годі!.. Пхе! А дитя своє зовсім занедбала, – пропадає дитя».

А вони вже їй на те: «Страх! У цих людей ні сорому, ні совісті, ні душі десь немає!»

Да так і судять собі, смачненько вечеряючи або так бавлячись.

А дитинка тихо дійшла... одного ранку приходжу я її попестити, нагодувати; входжу – у хаті темно, бо надворі нахмарило, далеко грім одгримувє, вітерець заліг десь, тиша...

Входжу, дивлюсь, а дитинка вже очицями поводить. Я до неї кинулась, перехрестила. Воно зітхнуло разочок, і душечка її одлетіла... Ні Чайчихи, ані Насті не було дома. Я дитинку обмила, прибрала, стіл заслала і на столі її положила. Збігала – свічечку купила, засвітила в головках... ручечки їй зложила...

Прийшла Горпина, перехрестила, поцілувала холодну онучечку і довго стояла над нею, довго. Прийшла й Настя, весела й п'яна.

– Що се таке? – каже. – Дочка моя вмерла? Дочко, дочко малаая! Рученьки мої холоднісінькі! Личенько мое прив'яле! – сама бере її за ручечки, цілує, у голівку цілує. –Яке ж німе! Колись-то квилито тихенько – тепер німе... Так отее ти вмерло?.. Добре, донечко, добре! Їй же богу, добре!

А сама слізьми обсипається, наче й горює, й радіє чогось разом.

Коли схопиться хутенько:

– Горілки треба, горілки! Люди будуть: ховати доню прийдуть!.. Чи прийдуть же? Що ж? Все треба горілки... Побіжу!

І побігла, і до ночі не верталась. А ми тут розгорили труночку, прибрали, зіллячком уквітчали. Уночі Настя вернулась. Знов дитину за ручечки брала, знов у голівку цілувала. Коло труночки й звалилась, і заснула, і все: «Добре, добре, їй же богу, добре!» Все те слово промовляла.

А вранці прокинулась, побачила труночку, – іздригнулась, збіліла.

– Умерла! – промовила, наче вона того й не знала, забула. До дитини, а я її одводжу:

– Насте! Насте!

– Пустіть! – гримнула. – Нехай подивлюсь! Я ще не бачила її досі, до самої смерті її...

Дивилась-дивилась, якось тихшала все, ніби сумирялась, та й вийшла з хати.

Ми й поховали дитинку – її не було; а потім, як уже прийшла, – прийшла того вечора твереза і біла-біла, стомлена така прийшла, – нічого в нас не питала... Після сього ще гірш запила.

XIV

Не день же й не два таке життя велося... матінко, два роки! Коли Настя разом покинула пити, нікуди й кроку з двора не йде; а сама така тривожна! В лиці міниться, здригається, труситься, – от начеб вона собі смерті чи... волі ждала! Питаю – мовчить. І так три дні. На третій день увечері промовила слово: «Обманив!»

– Насте, голубко, – кажу їй, – що тобі таке? Скажи ж мені, моя безталанна!

– Що мені зробити? Я піду до його, піду... Або я його з світа звезду, або сама зійду. Він мене впевнив, що в понеділок волю пришле... Піду, піду, хоть задушю його... Може, полегшає. Вирвалась у мене з рук та й побігла. Я за нею, сама старій кричу: «Лихо, горе буде!»

А стара тільки головою кивнула, ніби й не ждала іншого.

Біжу я та кричу: «Насте, Насте! Пожди мене! Я з тобою хочу йти... Я тобі поможу у всьому».

Не слухає, біжить. Мусила я додому вернутись.

Нема Насті до ночі; нема уночі; не прийшла і вдень. Посилала пані шукати. Шукали ми, не знайшли.

Коли так, на другий уже день, в обідню добу, іде вона і два москалі її проводять.

Кинусь я до них:

– Голуби мої сизі! Що ви з нею робитимете?

– От баба здуріла! Певно, всі ви дурного роду! – каже мені сухенький, жовтенький москалик, розмахуючи бумагою. – От і ся, – на Настю показує, – тут їй воля, тут би їй вибрикувати, а вона останній розум згубила.

– Яка воля? – питаю, не розуміючи.

– А вже ж вільна буде! От яка!.. Вже порішили. Який панич гарний за неї просив!

А другий москаль:

– Еге! За стару не попросять! Пропадай стара!

І жартують такеньки межі себе. А Настя йде біла як хустка, ні журлива, ні весела, – от мов з каменю.

Вибігла Чайчиха. Кажу їй – віри не йме і слухати не хоче. А пані перелякалась: то за тим знайомим шле, то за другим, плаче, ради просить, жалкується. А ми чекаємо – ждемо: чи смерть, чи воля бідолашним буде. Колотилось в нас такеньки аж тиждень. Зовсім уже порішили, що ми вільні, а все пані пускати нас не хотіла – та мусила вже.

От як зібрали нас в останній раз та об'явили, що ми всі вільні, у руку бумагу дали, вийшли ми за ворота панські, – як зарідає тоді Чайчиха!.. Рідає, рідає так, господи! Та тільки приказує: «Ой, світе мій, світе мій милий, світе мій красний!»

Зійшлися сусіди, товплються на улиці, оступили, поздоровляють нас, самі з нами плачуть, а нас умовляють.

А Чайчиха ім на те:

– Сестриці! Брати! Родина! – так-то вже величає їх! – Не бороніть – нехай поплачу! Я двадцять років не плакала!

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: <https://tellnovel.me/ru/marko-vovchok/opovidannya-zb-rnik>

Текст наданий ООО «ИТ»

Прочитайте цю книгу цілком, купив повну легальну версію: [Купити](#)